

Biblické texty:

Izajáš 11,1-10: I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu. Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné.

List Římanům 15,4-9: Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. Chci říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby ukázal Boží věrnost a potvrdil sliby dané otcům a pohanské národy aby slavily Boha za jeho slitování, jak je psáno: ‚Proto vzdám tobě chválu mezi národy a jménu tvému žalmy zpívati budu.‘

Matouš 3,1-12: Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izajáše: ‚Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!‘ Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobyly a med divokých včel. Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít. Ale když spatřil, že mnoho farizeů a saduceů přichází ke křtu, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání. Nemyslete si, že můžete říkat: ‚Náš otec je Abraham!‘ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně. Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce; a pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“

Z Písma čerpáme návod pro život a naději

Dnešní čtení mluví o mnoha věcech, já jsem si vybrala pro sebe a tím i pro vás rozvažování o slově pokání. Pokání není nějaká vnější změna, např. změna oblečení. To, že se Jan oblékal odlišně od ostatních lidí, ukazuje na vnitřní změnu v jeho myšlení a životě. I dnes někdo svým oblečením ukazuje, co v určitém období života je pro něj určující, co ho ovlivňuje.

Pokání je změna myšlení, a Jan k němu volá v souvislosti s tím, že se přiblížilo království nebeské. Činit pokání jen svým úsilím je v pořádku, ale pokud do toho nepouštíme Pána Boha, je nepřesvědčivé pro druhé a nepromění náš život opravdově. Dovolují si to říci proto, že s tím mám, aspoň doufám, již zkušenost. Přes mnohou svou snahu žít podle Božích návodů, teprve když si uvědomuji svou naprostou odkázanost na Pána Bohu, na jeho neustále nabízené odpuštění a podanou ruku k novému vykročení takřka každý den, nic se ve mně nemění.

Takže nelpět na formalitách, být otevřený změnám, výzvam. Když je Pán Bůh blízko, můžeme se měnit, být jinými a lepšími, než třeba včera. Mít tohle za cíl, to by mohlo být naše poslání. Věřím, že tehdy se také lidé kolem nás budou měnit k lepšímu a budeme se společně cítit dobře. Bude se na nás uskutečňovat slovo z Listu Římanům: „Bůh trpělivosti a povzbuzení nám dá, abychom jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejme jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal nás všechny.“

Jan Křtitel ve svém adventním očekávání viděl Přicházejícího jako toho, který bude soudit. Je to zcela v souladu s nadějí starozákonních proroků. Dnes jsme četli, že Izaiáš vyhlížel proutek z kmene Jišajova, mesiášského krále, který konečně udělá pořádek, když „žezlem svých úst bude bít zemi a dechem svých rtů usmrtí svévolníka.“ (Iz 11,4) Bůh v tom, koho pošle, zatočí se zlým světem a se zlými lidmi.

Naštěstí se tento veliký připravovatel cesty mýlil. Nepřišel ten, který by nám to spočítal a strčil nás do ohně jako plevy, zlikvidoval nás jako plemeno zmijí. Přišel ten, v němž Bůh usmířil svět se sebou. On odhodil tu lopatu, která hází plevy na oheň, a z lásky k těm plevám (tedy k nám) do toho ohně Božího soudu vstoupil; Bůh mu určil odsouzení a smrt, abychom my měli život a naději. O totéž se snažme vůči všem svým bližním, tedy všem lidem.